

Gracza János: BARUCZA PÉTER GALAMBJA

Reggel még meg volt Barucza Péter galambja, de már estére kelve nem szállt haza. Délebedkor is látta még a Jóska béres, amint a ház felett keringélt, azóta aztán nem akadt gazdája. Nem látta senki, nem tudott róla senki. Hiába kutatta át érte Barucza Péter az udvart, a padlást, az istállót. A kukoricagóré szarufáiról is azzal jött le, nagy fejsóválással:

– Itt sincs, ott sincs, sehol sem találok!

Rászállt a dúcra valami háromszáz galamb, de egyik sem az volt. Az a hamvas szürke, az a vadgalamb színű. Ezer galamb közt is megismerte volna Barucza Péter, ha csak a szárnya suhogását hallja is. De most a tulajdon galambjai közt sem látta, hiába hessegette fel őket valami négyszer is.

A nap már egészen leáldozott. Barna homályt borított az eperfa az udvar közepén álló galambházra. A galambok apránként mind eltűntek a kijáró nyílásokon, csak a turbékolásuk hallatszott ki onnét belülről. Csak a kedves galambbeszéd ringatta meg a levegőt, amitől még jobban fáj a Barucza Péter szíve. Ott állt az udvaron s hol erre, hol arra nézett. Várta haza a galambját.

De nem jött a galamb. Nem okozott a szárnya csapkodása örömet Barucza Péternek. Egyszer aztán azt mondta indulatos, remegő hangon a Jóska béresnek:

– Eredj, járd be a falut. Menj be mindenhova, ahol galamb van a háznál. Ha meghozod, száz forint jutalmat adok; ha galamb nélkül jössz meg, kitelik az esztendőd!

Lámpa égett a szobában, cserebogár muzsikált már a levegőben, mikor hazatoppant a Jóska béres. Csurgott a verejték az arcán a fáradtságtól, rogyadozott a lába a sok nyargalástól. Odatámaszkodott a falhoz s lihegő szóval úgy mondta ki nagynehezen:

– Nem találtam meg a galambot, gazduram. Mindenhol kérdeztem, azt mondták, sehol se látták.

Barucza Péter ökölbe fogta a kezét s rácsapott vele az asztalra:

– Majd megtalálom hát én! Fölverem érte a pusztát, bejárom a harmadik határt, ha addig élek is. De meglesz a galamb, nem vész el a Barucza Péter galambja!

Alig pitymallott még, amikor Barucza Péter kibotorkált az udvarra. Nyerget tett a Szellő hátára, fölkapott a nyeregbe s elment a galambját keresni.

A reggeli harangszó kint a tanyák közt ringott már a fülébe. A föltámadt szél végig-végig simogatta lázas, égő homlokát. Egy-egy pillanatra elfeledte a galambját s másról gondolkozott Barucza Péter.

Eszébe jutott a tegnap reggel, mikor a szegény Patyik Flóris könnyörögve kért tőle egy galambfiat. Ő kiutasította még az udvarából is, pedig nagybeteg kislányának kérte a galambot. Hallotta még a szegény Patyik Flóris panaszos szavát is:

– Isten áldjon meg, Barucza Péter! De hogy mondjam meg az én kislányomnak, hogy nem akartál galambot adni!

A Szellő éppen egy nagy árkot ugrott át, Barucza Péter majd' kifordult a nyeregből. Rövidebbre fogta a kantárszárát, s úgy mormogta:

– Ott vagyok már az árok fenekén, ha nem ügyes a Szellő. – Gyí, jó lovam, keressük a galambot! – kiáltotta aztán s megsarkantyúzta az ágaskodó paripát. Nem gondolt többet a Patyik Flóris panaszos szavára. De még arra se gondolt, hogy nagybeteg kislány is van a világon.

Repült vele a Szellő, vitte a szélnél is sebesebben. Minden tanyán kérdezgette a galambját. De bizony sehol se látták, sehol se tudtak róla.

– Nincs itt még csirke se, nemhogy galamb volna! – mondták sok helyen. – Esztendő óta nem tartunk galambot, – beszéltek másfelé. – Rongálja a tetőt.

Régen kiverte már a tajték a Szellőt, de Barucza Péter csak hajtotta. Kétszer is benyargalta már a határt s észre se vette, hogy a feje fölött már délre hágott a nap. Nagysokára ötlött csak eszébe, hogy elnéz biz' ő a Patyik Flórisékhoz is. Ki tudja, nincs-e ott a galamb?

Arra fordította hát a Szellőt, amerre leghamarabb elérte a Patyik Flóris házát. Mikor leszállt a nyeregből, odakötötte lovát az akácfához. Aztán benyitott az udvarba, nem volt ott senki. Belépett a pitvarba, ott se látott senkit. Csöndesen benyitott most már a szobába s majd elkiáltotta magát örömeiben.

Ott röpdösött a galambja az ágyon, egy aranyhajú kislány hófehér vállán, rózsaszín tenyerén. Fejébe ömlött a vére Barucza Péternek, de aztán szép lassan visszafolyt a szívébe. Mikor pedig a kislány megpillantotta, boldogan mutatott a galambra:

– Nézze, bácsi, milyen szép galambom van! Úgy örülök neki, hogy berepült ide hozzánk. Adtam már neki tiszta búzát is a tenyeremből!

A galamb most odaszállt Barucza Péterhez, aztán megint visszarebbent a kislányhoz s elkezdett neki turbékolni. A kislány meg tapsikolt, ujjongott örömeiben. Édes melegség árasztotta el a szívét erre Barucza Péternek.

– Jó lesz-e, kislányom, – szólt a kislányhoz, megsimogatva szép aranyhaját, – ha párját is küld a bácsi ennek a galambnak? Az is tud ám majd turbékolni!

A másik pillanatban már ismét nyeregben ült Barucza Péter. Úgy sietett haza, hogy a galambot se kereste gyorsabban. S mikor a Jóska béres eléje szaladt, mindjárt kiadta neki a parancsot:

– Fogd meg a legszebb pár galambot, s vidd el Patyik Flórishoz. Mondd meg neki, ha otthon találod, tiszteltetem, a kislányának küldöm.

Olyan széles jókedve kerekedett aztán Barucza Péternek, hogy napáldozatkor már fütyörészve várta haza a galambjait.

Azon pedig a Jóska béres csodálkozott a legjobban, hogy kis batyuját hátára véve, nem kellett neki a háztól búcsút venni.